

Sygn. akt II CSK 833/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa I. Z.  
przeciwko M. Z.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 22 lipca 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi  
z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt III Ca 325/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocniczka powódki I. Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 lipca 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 4 k.p.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że „wbrew rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego doszło do ważnego i skutecznego zawarcia przez strony umowy regulującej sposób rozwiązania związku małżeńskiego stron, a także ich stosunki majątkowe”. W piśmie procesowym z dnia 6 października 2014 zatytułowanym „Uzupełnienie skargi kasacyjnej w zakresie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania” wskazano, że Sąd Okręgowy wadliwie wyłożył oświadczenia woli stron na skutek pominięcia „dyrektyw interpretacyjnych zawartych w treści art. 65 § 1 i § 2 k.c. oraz 353<sup>1</sup> k.c.”.

Dokonując oceny skargi kasacyjnej w płaszczyźnie przesłanki powołanej we wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania stwierdzić należało, że wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne

w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r. V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r. V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156).

Tych wymagań skarżąca nie spełniła. Twierdzenia skarżącej w istocie stanowią polemiką z dokonaną przez Sąd Okręgowy interpretacją jej oświadczenia o „cofnięciu roszczenia” (sformułowanie ze skargi kasacyjnej) złożonego w innej sprawie, a poza tym nie odnoszą się do podstawy rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku. Podstawę tę stanowi, dokonana przez Sąd Okręgowy wykładnia oświadczenia woli pozwanego w § 2 punkt 7 aktu notarialnego z dnia 15 lutego 2010 r. Skarżąca nie wykazała, że dokonując tej wykładni Sąd Okręgowy dopuścił się oczywistego naruszenia prawa, widocznego *prima facie*, bez potrzeby głębszej analizy, a jedynie przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej,

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).